

Séta

Indulni készülök.
Húgom azt mondja, elkísér egy darabon.
A szomszéd lányhoz megy át.
Csak benéz.

Húzom magam mögött a bőröndöm,
meg a nyolc éves húgom.
A ház előtt elbúcsúznak,
vigyázz magadra.

Mikor megfordulok
a kocsibejárón áll,
és néz befelé.

Az udvarról nevetés hallatszik;
futni kezd –
a nyárfasor kézen fogja,
és hazavezeti helyettem.

Figyelem, ahogy távolodik tőlem,

és ahogy egyre közelebb kerül
ahhoz a fához, aminek árnyékából
egy kisrác leste évekkal ezelőtt
a focizó fiúkat,
azon agyalva,
mi lehet a baj vele.

Bagatell

akkorra már rég kiolvadsz belőlem
mint ablakokból a hó
a karácsony előtti esők idején

kinézek majd az ablakon
várom a buszt a Béke téren
félbarna zsemléért állok a pékségben
megégetem a kezem a radiátoron
megcsókolok valakit
akit nem szeretek
és akkor eszembe jutsz

pontosabban nem te
hanem helyetted kapott alkatrészeid
(kulcsontod a fogaim közt
homlokomon a nyálad
nyakadon az ujjaim lenyomata)

csupa jelentéktelenség
gondolom majd

és csukott szemmel is
tudni fogom
hogyan havazni kezd

Ami kikerülhetetlen

A háztömb előtt szánkózó
gyerekeket figyelem.
Próbálok behelyettesíteni magam
sapkabojtjaik alá,
hogy az újrajátszott jelenetekből
– mint befagyott tócsából a zuhanást –,
levezthessem magam,

de a kezdetek helyett
folyton alkatrészeinkre tapintok:
a Duna-parti séta a szúnyograjzásban;
a fényszennyezés elől
az adonyi focipálya fölé menekült csillagképek;
a szőlőhegyi pincebulik,
ingünkön egymás hányásának nyomaival
– mint galériákban a régi képernyőmentések –,
kikerülhetetlenek.

A gyerekek hazaindulnak:
hosszú, kanyargós nyom marad utánuk,

mintha csak az ember járt volna arra,
akit először szerettünk.

Locker Dávid (1998, Szatmárnémeti): középiskolai tanulmányait Székesfehérváron végezte, jelenleg az ELTE BTK magyar szakos hallgatója. Verseit többek közt KULTer.hu, a kolozsvári Helikon, az Ambroozia és a Műút közölte. Budapesten él.